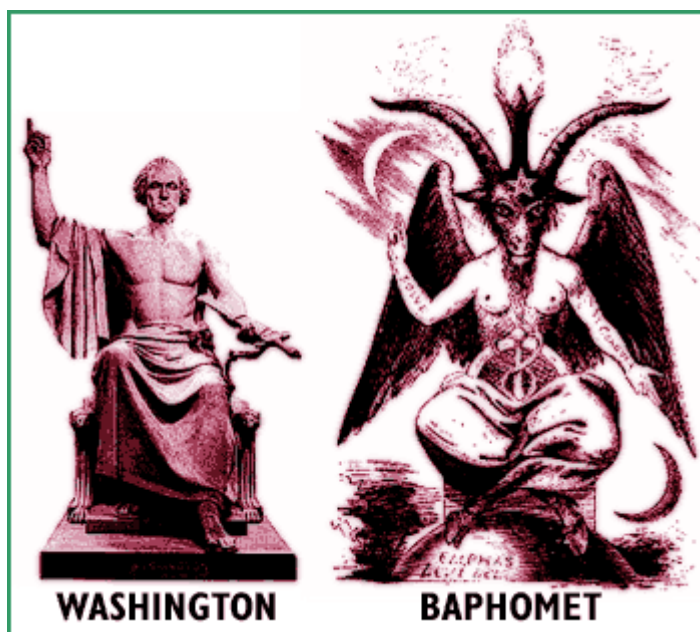




Исток Православни

ЦРКВА ПРЕД ОДСТУПИШТВОМ И АНТИХРИСТ



(текст садржи учење архиепископа Аверкија о продирању духа антихриста у Православље последњих времена)

Да би препознао антихриста и оно што сада припрема његов долазак, хришћанин треба да мало дубље обрати пажњу на оно што се у савременом свету сматра за добро и зло, праведно и неправедно. Хришћанин треба да разуме принцип који је у основи појаве коју називамо ``антихрист``, а тај принцип је ИМИТАЦИЈА Христа и свега онога што је Христово. Само његово име значи ``уместо-Христос`` или онај ко изгледа као Христос (ствара утисак да је Христос).

Антихрист је завршно, најсаблазније ваплоћење древних стремљења сатане да имитира хришћанство, с тим да створи његову нову форму, која припада овом свету.

``Антихрист ће се појавити`, - пише И.М. Концевич, - не као апсолутни атеиста`. ``Напротив, - тврди св. Јефрем Сиријски, - он ће доћи као лопов, да превари све, доћи ће као притворно побожан, смирен, кротак, као онај ко (како ће рећи о себи) мрзи неправду, као онај ко уклања идоле, даје првенство побожности, ко је добар, љуби сиротињу, у највишој мери благоразуман, веома постојан, према свима љубазан, ко нарочито уважава народ јеврејски (зато што ће Јевреји очекивати његов долазак). Поред свега тога, са великом влашћу чиниће знамења, чудеса и страхоте, примениће лукаве мере да свима угоди, да би га ускоро заволео обичан народ. Неће примати поклоне, неће говорити гневно, неће показивати суморан изглед, него ће свагда бити љубазан. И у свему томе добро уређеном спољашношћу почеће да заводи свет док се не зацари``.

Поседујући светоотачки поглед на суштину антихриста, архиепископ Аверкије је схватио да уопште није обавезно да неко живи у време антихристовог зацарења, да би био његов следбеник. Човек може да постигне оно што антихрист ваплоти у себи - кривотворење хришћанства, због тога што у таквом човеку као ни код антихриста...нема Христа у себи. Назначење свега што је Христос даровао припремиће људе за његово небеско царовање, док ће, међутим, антихрист на све могуће начине привезивати људе за земаљско. Ова очигледна и једноставна разлика се заиста може показати као веома сложена и, будући да ће антихрист као и многи његови претходници бити веома ``духован``, прикиваће људе за земаљско чак и оним средствима која су предодређена да их воде на небо. Ову имитацију хришћанства могу да открију само они код којих се сачувало чуло које омогућава да

разликују суштински своје земаљско и пролазно од небеског и вечног. Одступништво о којем говори епископ Аверкије је управо губљење овога чула и стремљења ка Небеском. И преподобни Јефрем Сиријски пише да долазак антихриста неће препознати онај ко има ум за ствари овога живота и ко љуби земаљско...јер онај ко је привезан свагда за ствари овога живота, ако и чује, неће веровати и осетиће одбојност према ономе ко говори. А свети ће јачати, зато што су одбацили сваку бригу о овом животу. Хришћанство које је изгубило снагу испуњава се световним – оним што себе издаје за духовно. Посветовњачење хришћанства чини га незаштићеним за искушењеа антихриста.

Јеромонах Дамаскин:

Кад проучавамо оно што је архиепископ Аверкије написао о одступништву, можемо да издвојимо три његова нивоа. При томе они се међусобно разликују по томе колико се њима лакше или теже може препознати одступништво:

ПРВИ НИВО

Први ниво одступиштва је у губљењу снаге свеукупног Хришћанства, као једне целине. Корен овога се испољава у расколу Запада и Истока и у постепеном формирању на Западу ``новог хришћанства`` у којем пали човечији разум постаје мерило истине, а не Духом Божјим предато Свето Предање. Суштина овога феномена је што се духовно замењује природним, и на крају крајева та је замена кроз-Ренесансу и ``просветитељство``- довела до вулгарног материјализма наших дана, до материјализма који је духовно ослепео савременог човека. ``У свему овоме, - писао је архиепископ Аверкије, - види се некаква црна рука која плански и систематски делује, која настоји да што је могуће јаче привеже људе за овај привремени земаљски живот и да их

примора да забораве на живот будући, живот вечни, који све нас неизбежно очекује`.

Материјализам, како га схвата архиепископ Аверкије, разлаже веру хришћана тако да они то и не примећују. Па и ако се наглашено супротстављају `светском` или говоре о Небеском, они могу да се налазе у власти световних представа, ако изгубе правилно схватање `света` који се супротставља самој суштини хришћанства. Шта више поступци који су са становишта Православља неморални, постају допустиви у хришћанству зараженом таштином..
<!--[endif]-->

Архиепископ Аверкије наставља: `О каквом истинском јединству свих хришћана у духу хришћанске љубави може да се говори сада када Истину скоро сви одбацују, када лаж скоро свуда влада, када је изворни духовни живот међу људима који себе називају хришћанима – пресакнуо и замењен је животом телесним, животом животињским који се уз то подиже на пиједестал и који се прикрива идејом тобожње добротворности и који свако духовно недело, сваку моралну разузданост лицемерно оправдава. Јер отуда и потичу сви ти небројени `балови`, разне врсте `игара`, `игранки` и забава, према којима се, без обзира на антихришћанску неморалну суштину, данас веома попустљиво односе чак и многи савремени свештенослужитељи, који их и сами понекад организују и у њима учествују.

Губећи ослонац у самом темељу своје вере, који је, да то изразимо укратко: у припадању другоме свету, хришћанство, заражено испразношћу, лишава своје верне живог контакта са благодаћу Светога Духа. Зато су хришћани принуђени да траже замену за ту благодат, изазивајући `духовне доживљаје` (аутосугестијом).

Они траже замену у овом свету, будући да им други свет више није доступан. О овим ``неохришћанима архиепископ Аверкије је писао: ``Они траже блаженство у овоме свету оптерећеном мноштвом грехова и безакоња и очекују ово блаженство с нестрпљењем. Они сматрају да је један од најсигурнијих путева његовог достизања ``екуменистички покрет`, савез и ступање свих народа у једну нову ``цркву``, која уједињује не само католике и протестанте, него и Јевреје, муслимане и пагане, с тим да свако очува своја убеђења и заблуде. Та тобожња ``хришћанска`` љубав, у име будиће земаљске среће човечанства, није ништа друго до - гажење Истине``.

Архиепископ Аверкије је називао веру у будућу срећу на земљи ``нео-хилијазмом``(хилијазам - древно јеретичко веровање у хиљадугодишње царовање Христа као земаљског цара). Он је предвидео да ће спољашње (природно) ``екуменистичко јединство``(коме теже ``неохилијастии``) бити организација коју ће атихрист признати и подржавати. За архиепископа Аверкија савремени ``екуменистички покрет`` је био сведочанство о ширењу неверовања у постојање апсолутне Истине. Отуда проистиче одсуство жеље за заузимањем било каквог одређеног става и безвољно помирење са злом или његово оправдање, и то све у име најповршнијих представа о ``хришћанској љубави`` и ``миру``.

``У наше време, кад се појављују толике велике сумње чак и у само постојање Истине, када се свака ``истина`` цени као релативна и сматра да је сасвим нормално да се сваки човек придржава ``своје истине``, борба за Истину добија нарочито важан значај. И онај ко не подржава ову борбу, онај ко у њој види само испољавање ``фарисејства`` и нуди у замену ``да се смиримо`` пре лажју, (пошто је отпао од Истине), разуме се, мора да се сматра издајником Истине, ма за кога себе сматрао и ма како себе називао``.

Они који своју наду полажу у овај свет, свакако су принуђени или да западају у очајање, или да не примећују растуће изрођавање у свим формама друштвеног живота. Релативизам и неодлучност таквих само помаже ослобађању сатанских сила у последње време, како што је истицао архиепископ Аверкије.

Слуге сатане или (што је једно те исто) слуге долазећег антихриста, користе духовну слепоћу већине савремених људи и упорно и недопустиво раде свој посао са, збиља, сатанском енергијом, и специјалним напорима и на све доступне начине и уз помоћ средстава која су се наша под њиховом контролом, они привлаче к себи присталице, које свесно или несвесно, желећи то или не желећи – сарађују са њима, стварајући у свету услове и прилике које веома погодују скором доласку антихриста као владара свега света и господара целокупног човечанства.

Архиепископ Аверкије наставља: ``Основни задатак слугу долазеће антихриста јесте у томе да разруше стари свет са свим његовим представама и ``предрасудама`` и да на његовом месту изграде нови свет, спреман да прихвати свог ``новог господара`` који се очигледно приближава и који ће заузети у очима људи место Христа и пружити им на земљи оно што им Христ није дао...Човек мора да буде потпуно духовно слеп и да му истинско хришћанство буде сасвим туђе па да не би могао да разуме све ово`!!!